

רבי יוסי, נשק ידו ואמר, אלו לא באתי לעולם רק כדי לשמע את זה - די לי.

ושם איש ישראל המכה וגו'. אמר רבי יצחק, פסוק זה היה צריך להכתב: ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המכה אשר הכה. לא נאמר אלא בדרך נסתר. אלא כף אמר רבי אלעזר (רבי שמעון), כיון שהעלה הקדוש ברוך הוא את פנחס לכהנה גדולה, לא רצה להזכיר לפנחס את הרג האדם, שהרי לא ראוי לכהן גדול. טרם העלהו לכהנה גדולה הזכיר לו, ואמר, וירא פנחס [וגו'] ויקח רמח וגו', וידקר את שניהם וגו'. כיון שהעלהו לכהנה גדולה, לא הזכיר שמו בהרג, שלא ראוי לו, וחס עליו כבוד הקדוש ברוך הוא, שכהן גדול לא ראוי להזכיר בהרג. ושם האשה המכה, גם כן.

רבי שמעון הזה הולך מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה הלך עמו. עד שהיו הולכים, פגע בהם רבי פנחס בן יאיר, ושני אנשים מחמרים אחריו. עמד חמורו של רבי פנחס. טענו אותו, ולא הלך. אמר רבי פנחס, השאירו אותו, שהרי ריח של פנים חדשות הריח, או שנס יעשה לנו כאן. עד שהם שם, יצא רבי שמעון מאחרי סלע אחד, נטל חמור והלך. אמר רבי פנחס, ולא אמרתי לכם שהרי ריח של פנים חדשות הריח!?

ירד וגפף אותו רבי פנחס ובכה. אמר לו, ראיתי בחלומי שבאה שכינה אלי ונתנה לי אוצרות גדולים, ושמחתי בה. ועכשו פפי שראיתי. אמר רבי שמעון, מקול פרסות חמורך ידעתי שזה אמה.

דחמורך, ידענא דאנת הוא. השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס, נתיב

ידוי, אמר, אילו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, דיני.

ושם איש ישראל המכה וגו'. (במדבר כב) אמר רבי יצחק, האי קרא הכי הוה ליה למכתב, ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המכה אשר הכה, לא נאמר אלא בארחה סתים.

אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א רבי שמעון), כיון דסלקיה קדשא בריה הוא לפנחס לכהנא רבא, לא בעא לאדפרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש. דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא, אדפר ליה, ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. כיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדפר שמיה בקטלנותא, דלא אתחזי ליה, וחס עליה יקרא דקודשא בריה הוא, דכהנא רבא לא אתחזי לאדפרא בקטלנותא. ושם האשה המופה, אוף הכי.

רבי שמעון הזה אזיל מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה אזיל עמיה, עד דהו אולי פגע בהו רבי פנחס בן יאיר, ותרין גוברין טוענין אבתריה. שכיף חמריה דרבי פנחס. טעינו ליה, ולא אזיל. אמר רבי פנחס, שביקו ליה, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח, או נסא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמן, נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל, אמר רבי פנחס, ולא אמרית לכו, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח.

נחת וגפיה ליה רבי פנחס, ובכה, אמר ליה, חמינא בחלמי, דאתנא שכינתא לגבי, ויהבת לי נבזבזן רברבן, וחדינא בה. השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון, מקל פרסי

כַּעַת חֲדוּה שְׁלֵמָה. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, נִשְׁבַּח בְּמָקוֹם אֶחָד, שְׁדַבְּרֵי הַתּוֹרָה צְרִיכִים צַחוּת. מִצְאוּ מַעֲזֵן מִים וְעַץ, וַיִּשְׁבּוּ.

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסְתַּכֵּל הֵייתִי שָׁזָה לְתַחִית הַמַּתִּים בְּדֶרֶךְ אַחַר יַעֲשֶׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּמָּה שֶׁהֵיָה בַּעַת רֵאשׁוֹן, יִהְיֶה אִזְ אַחֲרוֹן. מִנֵּין לָנוּ? מֵאוֹתָן עֲצָמוֹת, אוֹתָן עֲצָמוֹת שֶׁהִחִיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָא, שְׁכַתוּב (יְחֻזְקָא לז) וַתִּקְרְבוּ הָעֲצָמוֹת עִצָּם אֶל עֲצָמוֹ - בַּהֲתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּן כְּתוּב, וַרְאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וְגו'. וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלֻמְעָלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם - שֶׁהָרִי מָה שֶׁהִפְשִׁיט בַּתַּחֲלָה, יִהְיֶה אַחֲרוֹן. בַּתַּחֲלָה (הִפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֵּן) עוֹר, וְאַחַר כֵּן בָּשָׂר. בַּתַּחֲלָה הִפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֵּן עוֹר, וְאַחַר כֵּן בָּשָׂר, וְאַחַר כֵּן עֲצָמוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּזָה הַתְּקִשׁוּ הָאֲחֵרוֹנִים, אֲבָל עֲצָמוֹת אֵלָה שֶׁהִחִיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נְסִים וְאוֹתוֹת מְשֻׁנִּים עָשָׂה בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בֵּא וּרְאֵה מָה כְּתוּב, (אֵיוב ז') זָכַר נָא כִּי כַחֲמֹר עָשִׂיתָנִי וְאֶל עֶפֶר תְּשִׁיבֵנִי. מָה כְּתוּב אַחֲרָיו? הֲלֹא כְחֹלֶב תִּתְּנֵנִי וְכִגְבִּינָה תִקְפִּיאֵנִי. עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישֵׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תִּשְׁכַּכֵּנִי. עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְאַחַר שֶׁיִּכְלָה הָאָדָם בְּעֶפֶר וַיִּגִּיעַ זְמַן שֶׁל תַּחִית הַמַּתִּים, שְׁאוֹתָה עִצָּם שֶׁתִּשְׂאָר, לַעֲשׂוֹת אוֹתָה כְּמוֹ עֶסֶה זו, וְכִמוֹ גְּבִינָה שֶׁל חֹלֶב וְנִבְעֵת הַחֹלֶב, שְׁאוֹתָה נִבְעֵת נִקְיָה וּמִצְחָצַחַת בְּצַחוּת אוֹתָה עִצָּם. תִּתְּעָרֵב אוֹתָה הָעִצָּם וְתִמְחָה כְּמוֹ חֹלֶב, וְאַחַר כֵּן יִקְפִּיא אוֹתָה, וְתִצְטַיֵּר בְּצִיּוֹר כְּמוֹ עֲלִיָה עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

בְּדוּף חַד, דְּמַלִּי דְאֹרִייתָא אֲצַטְרִיף צַחוּתָא. אֲשַׁפְּחוּ עֵינָא דְמֵיָא, וְאֵילָנָא, יִתְבוּ.

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, מִסְתַּכֵּל הוּינָא דְהָא לְתַחִית הַמַּתִּים, בְּאַרְחָא אַתְרָא יַעֲבִיד לֹון קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וַיִּמָּה דְהוּה הַשְׁתָּא קְדָמָא, לִיהוּי כְדִין בַּתְרָאָה. מְנַלְן. מֵאֵינֹון עֲצָמוֹת, הִנֵּהוּ גְרַמִּין דְאַחֲזָא לֹון קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָא, דְכְּתִיב, (יְחֻזְקָא לז) וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עִצָּם אֶל עֲצָמוֹ בְּקְדָמִיתָא, וּלְבַתֵּר כְּתִיב (דף רכ"ב ע"א) וַרְאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וְגו'. וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלֻמְעָלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם. דְהָא מָה דְאַפְשִׁיט בְּקְדָמִיתָא, לִיהוּי בַתְרָאָה. בְּקְדָמִיתָא (אֲפִשִׁיט מְרוּחָא, וּלְבַתֵּר) עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, בְּקְדָמִיתָא אֲפִשִׁיט מְרוּחָא, וּלְבַתֵּר עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, וּלְבַתֵּר עֲצָמוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּדָא אֲקָשָׁן קְדָמָי, אֲבָל גְרַמִּין אֵלִין דְאַחֲזָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, נְסִין וְאַתִּין מְשַׁנֵּיין, עֶבֶד בְּהוּ קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. תָּא חֲזִי מָה כְּתִיב, (אֵיוב ז') זָכַר נָא כִּי כַחֲמֹר עָשִׂיתָנִי וְאֶל עֶפֶר תְּשִׁיבֵנִי. מָה כְּתִיב בַּתְרִיָה, הֲלֹא כְחֹלֶב תִּתְּנֵנִי וְכִגְבִּינָה תִקְפִּיאֵנִי, עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישֵׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תִּשְׁכַּכֵּנִי. זְמִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְבַתֵּר דִּיתְבַּלִּי בַר נִשְׁ בַּעֲפָרָא, וּמֵטִי זְמַנָּא דְתַחִית הַמַּתִּים, דְהָהוּא גְרַמָּא דִישְׁתָּאָר לְמַעַבַּד לִיָה כְּעֶסֶה דָּא, וְכִגְבִּינָה דְחֹלֶב, וְנִבְעֵת כְּחֹלֶב, דְהוּא נִבְעֵת נִקְיָה מִצְחָצַחַת בְּצַחוּתָא הָהוּא גְרַמָּא כַּד יִתְעָרֵב הָהוּא גְרַמָּא וְיִתְמַחִי כְחֹלֶבָא, וּלְבַתֵּר יִקְפִּיא לִיָה, וְיִתְצַיֵּיר בְּצִיּוֹרָא כְּגְבִינָה בְּקִפְיָאוֹתָא, וּלְבַתֵּר יִתְמַשֵּׁן עֲלֵיָה עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

גְּבִינָה בְּקִפְאוֹן, וְאַחַר כֵּן יִמְשֵׁן

הָדָא הוּא דְכְתִיב הֲלֵא כְחָלָב תְּתִיכְנִי וְכִגְבִינָה תְּקַפִּיאֲנִי. הֲתִכְתְּנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְתִיכְנִי. הֲקַפִּיתְנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְקַפִּיאֲנִי. הֲלִבְשָׁתְנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְלַבִּישְׁנִי. סוּכְכְתְנִי לָא כְתִיב, אֲלֵא תְסוּכְכְנִי. כְּלָהוּ לְבַתָּר זְמַנָּא מִשְׁמַע.

וְהוּוּ שְׁכָתוּב הֲלֵא כְחָלָב תְּתִיכְנִי וְכִגְבִינָה תְּקַפִּיאֲנִי. הֲתִכְתְּנִי לָא כְתוּב, אֲלֵא תְתִיכְנִי. הֲקַפִּיתְנִי לָא כְתוּב, אֲלֵא תְקַפִּיאֲנִי. הֲלִבְשָׁתְנִי לָא כְתוּב, אֲלֵא תְלַבִּישְׁנִי. סוּכְכְתְנִי לָא כְתוּב, אֲלֵא תְסוּכְכְנִי. כְּלָם מִשְׁמַע שְׁלֵאֲחַר זְמַן.

וְלְבַתָּר מַה כְּתִיב, חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי, דָּא רוּחָא דְחַיִּי. (ס"א ואי תימא) עֲשִׂיתָ עִמָּדִי כְתִיב, וְלֵא כְתִיב תַּעֲשֶׂה. אֲלֵא הֲכִי אָמַר, חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי. בְּהַהוּא עֲלָמָא שְׂדִית בִּי רוּחָא דְחַיִּים, אֲבָל וּפְקוּדְתָךְ, דְּמַטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא, שְׁמַרְהָ רוּחִי, אִיהִי נְטֻרַת לְרוּחִי, בְּהַהוּא עֲלָמָא. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ, דָּאֲתָּ זְמַיִן לְפְקָדָא לָהּ בְּקַדְמִיתָא.

וְאַחַר כֶּף מַה כְּתוּב? חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי - זוּ רוּחַ הַחַיִּים. (ואם תאמר), הֲרִי כְתוּב עֲשִׂיתָ עִמָּדִי, וְלֵא כְתוּב תַּעֲשֶׂה! אֲלֵא כֶּף אָמַר, חַיִּים וְחֶסֶד עֲשִׂיתָ עִמָּדִי. בְּאוֹתוֹ עוֹלָם זְרַקְתָּ בִּי רוּחַ חַיִּים, אֲבָל וּפְקוּדְתָךְ - שְׁמַלְכַת הַמְּלָךְ - שְׁמַרְהָ רוּחִי, הִיא שְׁמַרְהָ אֶת רוּחִי בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. מַה זֶה וּפְקוּדְתָךְ? שְׁאֵתָה עֲתִיד לְפַקֵּד אוֹתָהּ בְּתַחֲלָה.

וְרִזָּא דְמַלְכָּה דָּא, כָּל נַפְשֵׁי דְצַדִּיקֵיִיא, גְּנִיזִין וְטַמְרִין תַּחּוֹת כְּרִסְיָא דְּמַלְפָּא, וְאִיהִי נְטֻרָא לֹוֹן, לְאַתְבָּא לֹוֹן לְדוּכְתִיָּהוּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וּפְקוּדְתָךְ שְׁמַרְהָ רוּחִי. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ. כְּמַה דָּאֲתָּ אָמַר, (תהלים קט) פְּקוּדְתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתָךְ, דָּא מַטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא, דְּכָל רוּחִין אֵינּוּן פְּקוּדוּנִין בִּידְהָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגוֹ', וְאִיהִי נְטֻרָא לֹוֹן, בְּגִין דָּא שְׁמַרְהָ רוּחִי, וְאִיהִי נְטֻרַת לָהּ.

(שְׁמַרְהָ רוּחִי) וְרִזָּא דְמַלְכָּה דָּא, כָּל נַפְשֵׁי דְצַדִּיקֵיִיא, גְּנִיזִין וְטַמְרִין תַּחּוֹת כְּרִסְיָא דְּמַלְפָּא, וְאִיהִי נְטֻרָא לֹוֹן, לְאַתְבָּא לֹוֹן לְדוּכְתִיָּהוּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וּפְקוּדְתָךְ שְׁמַרְהָ רוּחִי. מָאִי וּפְקוּדְתָךְ? כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (תהלים קט) פְּקוּדְתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתָךְ - זוֹהִי מַלְכַת הַמְּלָךְ, שְׁכָל הַרוּחוֹת הֵם פְּקוּדוֹת בִּידְהָא. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגוֹ', וְהִיא שׁוֹמְרַת אוֹתָם, בְּגַלְלָא זֶה שְׁמַרְהָ רוּחִי, וְהִיא שׁוֹמְרַת אוֹתָהּ. כְּמוֹ זֶה אָמַר דָּוִד, (שם פו) שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמַרְהָ - זוּ מַלְכַת הַמְּלָךְ, שְׁהִיא שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי, בְּגַלְלָא כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל מְקוֹם שְׁכָתוּב סָתֵם - זוּ הַמְּלָכָה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֲלֵהֶיךָ.

בְּגוֹזְנָא דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים פו) שְׁמַרְהָ נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמַרְהָ: דָּא מַטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא. דָּאִיהִי נְטֻרָא נַפְשִׁי, בְּגִין כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל אֲתָר דְכְתִיב סָתֵם, דָּא מַטְרוּנִיתָא. כְּמַה דָּאֲתָּ אָמַר, (שמות כד) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְיָ אֲלֵהֶיךָ. בְּכָה רַבִּי פְנַחֵס, וְאָמַר, וְלֵאוּ אֲמַרִית לָךְ דְשְׁכִינְתָּא יְהִיבַת לִי נְבִזְבְּזָן וּמִתְנָן, זְכָאָה חוּלְקֵי דְזְכִינָא לְמַחְמֵי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר

בְּכָה רַבִּי פְנַחֵס וְאָמַר, וְלֵאוּ אֲמַרִית לָךְ שְׁהַשְׁכִּינָה נְתַנָּה לִי אוּצְרוֹת וּמִתְנָנוֹת? אֲשֶׁרִי חֻלְקֵי שְׁזִכִּיתִי לְרֵאוּתְךָ וְשְׁמַעְתִּי אֶת זֶה. אָמַר לוֹ, בְּאוֹתוֹ זְמַן מִילָא אוֹתָהּ

עצם, מה יעשה משאר העצמות שימצאו? אמר לו, כלן יכללו באותה נביעה של עצם זו, ויכללו יחד אפה, והכל יעשה עסה אחת, ושם יצטיר ציור, כמו שנאמר. זהו שפתוב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מה זה יחליץ? כמו שנאמר (הושע ה) חלץ מהם. כלם יעברו מקיומם ויכללו בעצם הזאת להיות עסה אחת, ואז (ישעיה שם) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר הרועה הנאמן)

רעיא מהימנא

אמר רועה הנאמן, אוי להם לבני אדם שהם אטומי לב, סתומי עינים, שלא יודעים שפשפא הלילה שערי הגיהנם נפתחים, שהיא מרה. ועשנים שלה שמתפשטים עולים עד למח. וכמה חילות יצר הרע מתפשטים בכל איברי הגוף, ושערי גן עדן, שהוא עיני הלב, נסתמים ולא נפתחים. שכל אורות העינים יוצאים מהלב. ושערי הלב, אותם עינים נסתמות, משום שלא מסתכלות במזיקים הללו, שהם לילית, ולא שולטים באורות הלב, שהם מלאכים שמתפשטים בכל האיברים פענפי העץ לכל צד. באותו זמן הם כלם אורות נסתרים בלב, ומתפנסים אליו כמו יונים לארבותיהם, כמו נח ואשתו וכל מין ומין שנכנסו עמו לתבה.

ומזיקים שמתגברים על כל איברי הגוף, כמו מי המבול שגברו עליו ט"ו אמה, משום שחטא ב"ה, והסתלק נ"ה מהגוף ונשאר אל"ם, בלי ראיה ושמיצה וריח ודבור. וסוד הדבר - (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר). דומיה - דו"ם נ"ה. כאותו זמן, חמש עשרה אמה גברו המזיקים על הגוף, והם כמו תלם לערוגה.

ליה, בההוא זמנא, תינח ההוא גרמא, שאר גרמין דישתכחון מה יתעביד מנהון. אמר ליה, פלהו יתפלילו בההוא נביעו דהאי גרמא, ויתפלילו בהדיה, ויתעביד פלא עסה חדא, ותמן יתצייר ציורא, כמה דאתמר. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מאי יחליץ. כמה דאת אמר (הושע ה) חלץ מהם. פלהו יתעברון מקיומיהו, ויתפלילו בהאי גרמא, למהוי עסה חדא. וכדין (ישעיה נח) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עינין, דלא ידעין דכד אתי ליליא, תרעין דגיהנם אתפתחו, דאיהי מרה. ועשנין דילה דמתפשטין, סלקין עד מוחא. וכמה חילין דיצר הרע, מתפשטין בכל אברין דגופא. ותרעין דאיהו לבא דגן עדן, מסתמין ולא מתפתחין. דכל נהורין דעינין, מלבא נפקין.

ותרעין דלבא, אינון עינין מסתמין, בגין דלא מסתפלין באלין מזיקין, דאינון לילית. ולא שלטין בנהורין דלבא, דאינון מלאכים דמתפשטין בכל אברים, פענפין דאילנא לכל סטרא. בההוא זמנא אינון פלהו נהורין סתימין בלבא, ומתפנשין לגביה, (ישעיה סא) פיונים אל ארבותיהם. פנח ואתתיה, וכל מין ומין, דעאלו עמיה בתיבה.

ומזיקין דמתגברין על כל אברים דגופא, כמי טופנא דגברו עליה ט"ו אמה, בגין דחב ב"ה, ואסתלק נ"ה מן גופא, ואשתאר אלם, בלא ראיה ושמיצה וריחא ודבור. ורזא דמלה, (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר), דומיה: דו"ם נ"ה. פההוא זמנא, חמש עשרה אמה, גברו מזיקין על גופא. ואינון ככסלא לעוגיא. (דף רכ"ב ע"א).